

РЕШЕНИЕ

№ 8609

гр. София, 04.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в публично заседание на 10.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **11948** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАвТП).

Образувано е по жалба на К. П. М. срещу Заповед № РД-14-4854/02.10.2025 г. на главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

В жалбата се излагат оплаквания за допуснати процесуални нарушения, свързани с неосигуряване възможността за изслушване и изразяване на становище по чл. 34, ал. 3 АПК. Поддържа още за нарушение на чл. 35 АПК, регламентиращ задължението на органа за изясняване на всички факти по делото. Счита, че е нарушена формат акта, тъй като не е отразено пред кой орган може да се обжалва, с което не е спазено правилото за отразяване на реквизита по чл. 59, ал. 1 , т. 7 АПК. Поддържа още за нарушение на принципите по чл. 8 и чл. 9 АПК.

Ответникът - главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ не изразява становище.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е приложен АУАН № 05040/02.10.2025 г., съставен от Г. Д., в качеството си на инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ (ОО „АА“) – [населено място] при Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ (ИА „АА“). Същият е съставен за това, че жалбоподателят К. П. М. на 02.10.2025 г., около 12:46 ч., на площад „Предгаров“, пред Централна жп гара, като водач на лек автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Ц., е извършвал нерегламентиран превоз на двама пътници срещу заплащане,

видно от протокол № 0169098/02.10.2025 г. на служители на ГДФК към ЦУ на НАП, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, както и без свидетелство за регистрация на МПС. Отразено е извършено нарушение на чл. 93, ал. 1, т. 1 ЗАвтП и чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП.

Посочено в АУАН се установява от приложения Протокол № 0169098/02.10.2025 г., съставен от служители на ГДФК към ЦУ на НАП, в който е отразено, че на 02.10.2025 г. двама инспектори по приходите си поръчали такси чрез мобилно приложение, за което пристигнал автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС], управляван от жалбоподателя К. П. М.. Двата били превозени по предварително набелязан от НАП, МВР и ИААА маршрут от[жк](магазин „Лидл“ – [улица]) до площад „Предгаров“, пред Централна жп гара - [населено място], като за услугата била заплатена сумата от 9 лева, за която не е издаден платежен документ. В протокола е отразено още, че след легитимиране на двамата инспектори, водачът е предаден на служители на МВР и ИАА.

Към протокола е приложен снимков материал на автомобила с рег. [рег.номер на МПС], отразяващ липсата на надписи по МПС - то, указващи, че е таксиметров автомобил.

Съставен е протокол от 02.10.2025 г. за сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер С.. По преписката са приложени писмени доказателства, от които се установява, че К. П. М. притежава свидетелство за управление на МПС (СУМПС) №[ЕИК].

Последвало е издаването на оспорваната Заповед № РД-14-4854/02.10.2025 г. на главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАвтП са приложени принудителни административни мерки (ПАМ) „временно спиране от движение лек автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС]“, собственост на Н. Ц., и „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на жалбоподателя К. П. М., които са със срок до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца.

В мотивите на заповедта се посочва, че жалбоподателят като водач на автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС]“, е извършил превоз на двама пътници срещу заплащане, без да притежава лиценз за извършване на превоз на пътници, лиценз за извършване на международен превоз на пътници или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

По делото са представена Заповед № РД-01-67/29.02.2024 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, с която упълномощава главните инспектори в областните отдели „Автомобилна администрация“ към Главна дирекция „Автомобилна администрация“ да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 106 и чл. 106а ЗАвтП.

Представена още Заповед № 156/11.04.2025 г., от която се установява, че длъжността главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ към Главна дирекция „Автомобилна администрация“ се заема от Б. Д., който е издал оспорената заповед за налагане на ПАМ.

В хода на съдебното производство е представено удостоверение от 12.01.2012 г. за водач на лек таксиметров автомобил, издадено в полза на К. М., което не е валидно към датата на осъществения превоз (02.10.2025 г.), доколкото жалбоподателят в съдебно заседание изрично заявява, че е било валидно преди около 5 години.

Представена е още служебна карта на жалбоподателя, издадена от „Йелоу 333“ АД.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е недопустима срещу процесната заповед в частта по т. 1, с която на основание чл. 106а,

ал. 1, т. 1, б. „б“ ЗАвтП е приложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение лек автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС]“, собственост на Н. Ц..

Правният интерес от съдебното обжалване следва да е насочен към премахване на неблагоприятни правни последици, предотвратяването им или към постигането на благоприятни правни резултати. Във всеки отделен случай релевантно за установяване на процесуалноправния интерес е обективното наличие в правната сфера на жалбоподателя на субективното право или защитения от правото интерес, засегнат с акта. Интересът следва да е правен, личен и пряк. В настоящият случай „водачът“ не е адресат на ПАМ „временно спиране от движение лек автомобил марка“, тъй като спирането от движение на превозно средство, върху което той няма права, не засяга правната му сфера пряко и непосредствено, т. е. жалбоподателят не е адресат на акта, нито е представил доказателства за пряко и непосредствено засягане на негови права, свободи или законни интереси. Адресат на тази принудителната административна мярка е лицето - собственик на превозното средство (в случая не се спори, че това е Н. Ц.), който е посочен като адресат и засегнат от заповедта, при което за него възниква правото да я оспори по предвидения в закона ред. За водача на превозното средство, с което е осъществен нерегламентирания превоз на пътници не е налице правен интерес да оспори тази мярка, тъй като тя не засяга по неблагоприятен начин правната му сфера. В този смисъл Определение № 3034 от 09.03.2010 г. по адм. д. № 15357/2009 ВАС, Определение № 651 от 14.01.2011 г. по адм. д. № 10568 / 2010г. на ВАС и Решение № 4859 от 17.04.2024 г. по адм. д. № 2247 / 2024 г. на ВАС. Горното налага частична недопустимост на жалбата, при което в обсъжданата част следва да се остави без разглеждане.

В останалата част жалбата е допустима, но неоснователна по следните съображения:

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Съгласно чл. 107 ЗАП принудителните административни мерки по чл. 106 и чл. 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ или упълномощени от него длъжностни лица. В настоящия случай е издадена заповед, с която е упълномощен главен инспектор в областен отдел „АА“ [населено място] да издава оспорената заповед за налагане на ПАМ. Налице е делегиране на определени правомощия на свой подчинен орган, поради което оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа задължителните реквизити по чл. 59 АПК, както и фактически и правни основания за издаването му. В същата са отразени всички релевантни елементи от фактическия състав за налагане на ПАМ.

Не се споделят възраженията за неспазване на чл. 59, ал. 2, т. 7 АПК, тъй като в заповедта изрично е отразено в какъв срок и пред кой съд подлежи на обжалване. Отделно от това, липсата на обсъждания реквизит не води до законосъобразност на заповедта, тъй като се отразява единствено за удължаване на срока за оспорване – арг. чл. 140, ал. 1 АПК.

Заповедта е мотивирана и по отношение на посочения срок - до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца. След като в хипотезата на чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАвтП органът разполага с една-единствена възможност за законосъобразно произнасяне, а именно – при констатация за наличие на субсумиращите се под хипотезата на посочената норма юридически факти да приложи предвидената в закон ПАМ за срок до отстраняване на нарушението, но не повече от 12 месеца, то предявяването на изискване към него да мотивира защо е указал съответния срок, респ. задължение да обоснове друг, различен от законовия такъв, би било лишено от правна опора. В тази хипотеза органът действа в условията на обвързана компетентност. Следователно възпроизвеждайки текста на чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАвтП в частта относно срока на мярката, органът не е нарушил изискването за мотивираност на волеизявлението си, а е изпълнил точно нормативното предписание. Следва да се добави, че продължителността на мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАП съдържа два елемента, касаещи времето ѝ действие: отстраняване на нарушението или изтичане на една година, т. е. не е възможно определянето на определен срок, тъй като органът няма как да знае кога ще се отстрани нарушението. Ограничението на срока се отнася до определянето на максимален период на действие на мярката. В този смисъл е Решение № 10262/14.11.2022 г. по адм. д. № № 3820/2022 г. на ВАС, Решение № 12968 от 17.12.2021 г. по адм. д. № 5866/2021 на ВАС и други.

При постановяване на процесната заповед не са допуснати съществени процесуални нарушения. Органът е събрал необходимите доказателства, с което правилно е установил фактичката обстановка, поради което не е налице соченото в жалбата нарушение на чл. 35 АПК.

Не се споделят възраженията за нарушение на чл. 34, ал. 3 АПК, тъй като в това производство органът няма задължение да дава такава възможност на жалбоподателя, а и дори да е налице, то това не е съществено процесуално нарушение, доколкото възраженията могат да се направят и пред съда. Отделно от това нормата на чл. 34, ал. 3 АПК и свързаната с нея норма на чл. 26, ал. 1 АПК се намират в глава пета „Издаване на административни актове“, раздел I „Индивидуални административни актове“, а съгласно чл. 22, т. 1 АПК производството по раздел I не се прилага за административни актове, които по силата на специален закон се издават и изпълняват незабавно или е предвидено специално производство с оглед на естеството им. Прилагането на принудителните административни мерки по чл. 106а ЗАвтП е специално производство, поради което разпоредбите на чл. 34, ал. 3 и чл. 26, ал. 1 АПК са неприложими. Изискването за тяхното прилагане би лишило от смисъл принудителните мерки по чл. 106а ЗАвтП, тъй като тяхната основна цел е незабавно преустановяване на правонарушението.

Заповедта съответства с материалния закон.

Съгласно чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАП за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Наложенията мярка по чл. 106а ЗАвтП е от категорията на преустановителните, но за бъде приложена ПАМ на основание чл. 106а ЗАвтП, следва да е обективизирано кумулативното наличие на две материалноправни предпоставки - от една страна да е извършен обществен превоз на пътници или товари, а от друга - превозът да се извършва с МПС, за което няма издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има

заверено копие към лиценз на Общността.

Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗАвТП „Обществен превоз“ е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Съгласно § 1, т. 2 от ДР на ЗАП „Превоз на пътници“ е дейност на лице, което извършва услуги по извършване на превоз на пътници с моторно превозно средство за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага. По делото категорично се установи, че жалбоподателят с превозно средство (автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС] “) е превозил двама пътници (служители на НАП) от[жк]до централна жп гара - [населено място], за която услуга е заплатена сумата от 9 лева. В този смисъл е налице осъществяване на „Обществен превоз“ по смисъла на § 1, т. 1 от ДР на ЗАвТП и „Превоз на пътници“ по смисъла на § 1, т. 2 от ДР на ЗАвТП. За извършване на обществен превоз се изисква да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, да е включен в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници да има заверено копие към лиценз на Общността. Безспорно се установи, че жалбоподателят не притежава описаните удостоверение за регистрация или лиценз, респ. копие от такъв, доколкото не ги е предоставил на проверяващите при проверката или на съда в хода на съдебното производство. Горното води до извод, че заповедта съответства на материалния закон.

Представеното удостоверение от 12.01.2012 г. не води до друг извод, тъй като същото не е било валидно към момента на осъществяване на превоза, доколкото жалбоподателя изрично заявява, че е било валидно преди около 5 години. Представената служебна справка също не води до друг извод, тъй като не е сред необходимите документи за извършване на обществен превоз на пътници, а и същият е неотнормен, доколкото автомобилът не е означен като таксиметров автомобил на „Йелюу 333“ АД.

Оспорената не противоречи на целта на закона.

Мярката по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАвТП притежава качествени характеристики и на превантивните и на преустановителните ПАМ. В тази връзка не е коректно да се обсъжда единствено целта по предотвратяване на нарушения, а наред с това е от значение и превантивната цел.

Автомобилният обществен превоз на пътници е дейност, която се характеризира с повишен риск за живота и здравето на хората. Значимостта на обществените отношения обуславя детайлната регламентация на тази професионална дейност с преобладаващ императивен характер на правните норми. Законодателят е приел комплекс от изисквания спрямо превозвача, който предполага законосъобразното упражняване на визираната дейност. Именно обществената значимост на законосъобразното извършване на автомобилните превози обуславя и факта, че последното се намира в правопрпорционална зависимост с реалната и непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, в случай на нарушение, засягащо тези законови изисквания. С оглед предотвратяване настъпването на подобни нежелани последици, законодателят е регламентирал процесната ПАМ. Отнемането на притежаваното от водача-нарушител СУМПС имплицитно и по принцип осуетява възможността това лице да извърши друго нарушение, поставящо в риск горепосочените правнозащитими блага.

Горното води до извод за неоснователност на жалбата, поради което на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК същата следва да се отхвърли срещу оспорената заповед в частта по т. 2.

Ответната страна не е правила искане за присъждане на разноски, поради което не следва да разглежда този въпрос.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на К. П. М. срещу Заповед № РД-14-4854/02.10.2025 г. на главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, в ЧАСТТА по т. 1, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ ЗАвтП е приложена принудителна административна мярка „временно спиране от движение“ лек автомобил марка „Т.“, модел „К. В.“, рег. [рег.номер на МПС]“, собственост на Н. Ц..

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. П. М. срещу Заповед № РД-14-4854/02.10.2025 г. на главен инспектор в областен отдел „Автомобилна администрация“ – [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, в ЧАСТТА по т. 2, с която на основание чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ ЗАП е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС“ на жалбоподателя К. П. М..

Решението в частта, с която се отхвърля жалбата, подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Република Б. в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните, а в частта, с която се оставя без разглеждане жалбата, решението има характер на определение и подлежи на обжалване в 7 – дневен срок.

Съдия: